

Kristian Thulesen Dahls tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

Taler

Kristian Thulesen Dahl
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

16. september 2017

Sted

Herning

For tiden kan vi se en reklame med Mads Mikkelsen cyklende gennem København. Reklamen handler om, hvorfor vi i Danmark er et af verdens lykkeligste folk. Hvorfor er vi det? Mads Mikkelsen cykler gennem gaderne – over et veldækket bord med glade mennesker for at ende i Valby. Inde i den gamle brygger Jacobsens bryghus. Reklamen slutter af med at konstatere, at danskernes lykke også kunne handle om en enkelt vigtig ting: Ø!
Carlsberg. Den bedste øl i verden! Probably.

Denne reklame er kun ét eksempel på, at Danmark sælger! Sælger godt!

Vi kan det der!

Vi er jo lykkelige! Ja, nærmest uanset hvor man vender sig hen, handler det om alt det gode, Danmark kan præstere. Vi er altså bare et af verdens bedste lande.

I den amerikanske præsidentvalgkamp blev vi fremhævet. Alle ser, om der er noget, de kan lære af – kopiere.

Masser af folk vil hertil. Om det er østeuropæere, der vil arbejde, selvom det er til minimumslønninger. Om det er andre europæere, der vil studere på vores uddannelsesinstitutioner. Folk fra Mellemøsten og Afrika, der vil hertil og have del i vores velfærd. Alle kigger de på Danmark og tænker; kan vi bare bo i sådant et land – så ville alle problemer være løst!

Vi – det vil sige primært generationerne før os – har nemlig skabt et fantastisk land. Det skal vi være stolte af. Glade for. Men enhver ansvarlig politiker må så stille sig selv spørgsmålet:

Hvordan kan vi sikre, at vi kan sige det samme om 20 år. Om 50 år. Om 100 år?
At Danmark er verdens bedste land.

Hvordan kan vi overlevere det, vi har modtaget, til de kommende generationer med stolthed og sige; vi har forvaltet vores arv godt – og vi kan nu give det videre til jer i mindst samme stand, som da vi modtog det.

Hvad skal der til?

For et års tid siden havde Jyllands-Posten en ret interessant leder. OK – det har de også haft siden. Men netop denne er værd at hæfte sig ved. Den har jeg gemt. Lederen citerer den amerikanske kommentator og journalist Christopher Caldwell, som i en bog fra 2009 stillede det enkle, men ifølge Jyllands-Posten helt centrale spørgsmål:

Kan Europa forblive det Europa, vi kender, med en anden befolkning end den nuværende? Kulturelt, politisk og økonomisk?

Caldwells svar var "næppe".

Lederen fortsætter med at forklare, at Europa bør være bevidst om årsagerne til kontinentets succes i det halve århundrede efter Anden Verdenskrig. For at sikre freden gik europæerne efter Første og Anden Verdenskrig i gang med at bygge homogene nationalstater, sådan at tidligere tiders årsag til borgerkrig og ufred blev minimeret.

Derfor – fortsætter lederen – er det fuldkommen legitimt og i overensstemmelse med dyrt købte erfaringer, hvis de europæiske samfund ønsker at bevare en vis homogenitet. Mangfoldighed er ikke en værdi i sig selv.

Homogenitet! Er netop dette ikke forudsætningen for, at et land hænger sammen? Sammenhængskraft. Følelse af ægte fællesskab.

Det er i hvert fald det, som tidligere professor – endda Jean Monnet-professor – Uffe Østergaard efter mange år er nået frem til. Uffe Østergaard har tidligere været en skarp modstander for os. Været tæt på tidligere Venstreformand Uffe Ellemanns EU-sokker. Så ved I ligesom, hvilken type vi har med at gøre ... Men han er kommet på andre tanker. Og godt for det!

Nu siger han således:

”Jeg tænkte i mange år, at vores samfunds sammenhængskraft sagtens kunne holde til indvandringen. Men jeg har erkendt, at vores samfundsmodel er mere skrøbelig, end jeg troede. Vi skal ikke være så beskedne. Det er ikke nok, at de mennesker, der kommer til Danmark med en anden kultur og religion end vores, overholder landets love. De skal gå ind for vores samfund, og de skal assimilere sig, ellers kan vi ikke opretholde sammenhængskraften. Vi skal turde tale om, at vi kræver assimilation.”

Og han fortsætter:

”Det er vores triumf, at vi er så homogene, og det skal vi værne om. Denne historiske forskel har vi ikke haft blik for herhjemme.”

Når medierne og toneangivende personer på denne måde indser, at den tidligere markante indvandring til Danmark har undergravet vort land, kan vi selvfølgelig hovere og sige; hvad sagde vi! Men i stedet for at hovere vil jeg meget hellere omfavne. Glæde mig over, at der er flere og flere bag den grundlæggende analyse af Danmarks udfordringer, som vi hele tiden har haft i Dansk Folkeparti.

For hvis vi stiller os selv spørgsmålet: Hvorfor er vi her? Hvorfor er DF nødvendig? Er det så ikke netop for at sikre en større forståelse for, hvad der gør Danmark til et unikt land? Er det så ikke netop for at sikre en større opbakning til Danmark som tryk ramme for også de kommende generationer?

Og når flere og flere – også folk, der tidligere troede på det multikulturelle, det multireligiøse, nu indser, at de tog fejl, skal vi så ikke byde dem velkommen til fælles kamp for det land, som vi holder så meget af? Godt nok slår klokken 10 minutter i 12. Meget er gået galt. Men vi kan stadig redde vort land. Men det kræver fasthed. Målttethed. Konsekvens. Den har vi!

Velkommen til årsmøde 2017 her i Herning!

Vi er igen samlet i disse dejlige, varme omgivelser. Her i Herning Midtby. Hvor vi over et par dage skal nyde hinandens selskab. Have mange politiske drøftelser – men også have tid til at feste. Vi har et ry for at have den bedste fest blandt

partierne – skal vi ikke i aften vise, at det passer?

Jeg glæder mig allerede!

I juni måned var jeg i den smukke Haderslev Domkirke, hvor vi markerede 500-året for reformationen.

En helt igennem afgørende milepæl i vores historie. På mange måder et grundlag for det samfund, vi kender i dag. Reformationen banede i virkeligheden vejen for, at vi i dag har et såkaldt sekulært samfund. Hvor vi kan hvile i vores religion. Kender vores ståsted. Men ikke bruger præsten i kirken om søndagen til at fortælle os, hvordan vi om tirsdagen skal stemme i folketinget.

Det fungerer faktisk meget godt!

Men over for dette står islam som en lovreligion. Som er svært forenelig med et samfund som vores. Hvor der i langt højere grad defineres en såkaldt ”absolut sandhed”.

Jeg tror, det er en lille måneds tid siden, jeg en dag kørte i bil – og hørte i radioen – en professor fortælle om en stor undersøgelse, der er lavet i en række lande.

Man havde spurgt forskellige befolkninger, om de tror, at der er en absolut sandhed.

Resultaterne var sigende.

I Pakistan – som I ved, er et strengt islamisk land – svarede 95 procent JA! Der er en absolut sandhed.

I Tyrkiet, lige uden for grænsen til EU, svarede 85 procent ja.

I Storbritannien var tallet nede på 45 procent.

Og her i Danmark?

Tjah ...

Fem procent.

Jeg synes, det på mange måde er sigende.

Vi har en sund skepsis herhjemme.

Danskerne – vi er kommet videre!

Ikke mindst derfor er kombinationen af et sekulært vestligt folkestyre som vores og islam så vanskelig.

Et nærmest uoverstigeligt problem.

Men vi forholder os til problemer. Eller udfordringer som vi kalder dem. Også selvom de virker voldsomt store. Vi har forslag til løsninger – dem kommer jeg tilbage til.

Siden vi mødtes for et år siden, er der jo sket ganske meget. Den smalle Venstreregering er blevet til VLAK-regeringen. Ultimative krav om topskattelettelse er blevet afløst af pladser i ministerbilerne. Dansk Folkeparti har fået en endnu større rolle. Vi kan nu alene lave flertal med regeringen. Men vi kan også i mange situationer vælge at lave flertal uden om regeringen, når vi finder det nødvendigt.

At have flere veje at gå giver større indflydelse. Derfor var det i situationen sidste år godt, at Venstre udvidede regeringen med LA og K. Det har bestemt ikke gjort livet sværere for os.

Men det har altså heller ikke gjort livet sværere for os, at Socialdemokratiet med Mette Frederiksen ved roret har valgt at skifte tidligere tiders hadekampagner imod DF ud med en fremstrakt hånd til samarbejde. Den hånd har vi taget imod. Og da Socialdemokratiet jo holder kongres i Aalborg samtidig med vores årsmøde her i Herning, synes jeg da, vi skal sende en hilsen nordpå. Med håbet om at Socialdemokratiets bagland bakker op om deres partiledelses kursskifte omkring indvandringspolitikken og dermed samarbejde med os.

Jeg læste på et tidspunkt, at man i partiet havde givet Henrik Sass Larsen ”brøleforbud”. Men helt ærligt: kære socialdemokrater. Hvis I ønsker at vise, at I

har taget skridtet fuldt ud, så lad da Henrik Sass brøle for fuld udblæsning!

Og så en enkelt ting mere ... For der er jo endnu et parti, der holder landsmøde i denne weekend. Fløjpartiet Det Radikale Venstre. Dette parti står jo sammen med Alternativet og Enhedslisten for alt det, som tidligere nævnte Uffe Østergaard har forladt. Omkring det multikulturelle, det multireligiøse. I virkeligheden omkring alt det, der nedbryder det fællesskab og den samhørighed, som vi holder af i vort land.

Skulle jeg få Aladdins lampe – skulle jeg kunne få lampens ånd ud og give mig ét ønske. Ja – så ville det være, at Socialdemokratiet i denne weekend fra Aalborg garanterer, at De Radikale i Nyborg absolut ingen indflydelse vil få på indvandringspolitikken i fremtiden. Garanterer, at uanset om den såkaldte røde blok vinder et kommende folketingsvalg, vil De Radikale, Alternativet, Enhedslisten ingen indflydelse få på indvandringspolitikken.

For ligesom jeg ikke synes, at det sidste mandat hos Liberal Alliance skal diktere skattepolitikken, synes jeg heller ikke, at det sidste mandat hos De Radikale eller hos Alternativet skal diktere indvandringspolitikken. Tværtimod synes jeg, at Venstre, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti på tværs af blokkene skal garantere danskerne, at der fra nu af holdes styr på indvandringen. At vi ikke igen lader det gå galt. At det nu er grænseværnerne, der har taget magten – og at grænsefjernerne har fået fri.

Vi har travlt. Der er rigtig mange ting, vi skal have styr på!

Vi har blandt andet været vidne til helt absurde situationer i især København. Uskyldige er blevet skudt. Hårdkogte kriminelle har fuldstændig tilsidesat alle danske regler og normer. Politiet har måttet råde unge til at blive inden døre for at undgå at blive ramt.

Banderne har hærget. En af disse bander er den såkaldte Loyal to Familia. Lederen er pakistaner. Han hedder Shuaib Khan.

Han er ikke dansk statsborger – og han har siddet i fængsel flere gange.

Blandt andet for døds vold mod en mand i Jomfru Ane Gade i Aalborg.

Den 21-årige mand fik 14 dybe knivstik, ligesom han blev sparket og slået med knuste flasker, stole og knytnæver. Han døde af det.

Shuaib Khan fik sammen med en gruppe andre en dom for dødsvolden, Shuaib Khan blev prøveløsladt efter kun fire år.

Han er ikke blevet udvist af Danmark!

Hvad mener I, at vi skal stille op med sådan en mand?

Synes I ikke bare, han skal smides ud af vort land?

Det mener jeg!

Dernæst skal vi have lukket de bander, der laver vold og utryghed. Loyal to Familia, Brothas, Black Army, og hvad de ellers alle sammen hedder.

Deres ene formål er vold, narkohandel, afpresning og alt muligt andet, som vi ikke kan eller skal acceptere her i Danmark.

At det så netop også er kommet frem, at 63 procent af de bandemedlemmer, som per. 1. maj 2017 var registreret i politiets særlige banderegister, modtog kontanthjælp i løbet af 2016, sideløbende med deres kriminalitet, er jo helt galt.

Men har vi ikke netop vores gode, gamle grundlov til at få standset sådan nogle ting!

Det skulle man jo mene. Grundlovens paragraf 78 siger netop, at foreninger, der virker ved vold, kan forbydes.

Så skulle vi ikke se at komme i gang. Ikke flere ord om jernnæver og nultolerance. Få lukket de bander!

Det har de gjort flere steder i Tyskland. Med gode resultater til følge.

Det skal også ske her i Danmark! Og så må banderne jo tage sagen efterfølgende ved domstolene, hvis de vil prøve at få forbuddet ophævet igen.

Men et forbud giver politiet flere beføjelser til at få standset bandernes hærgen. Og vores opgave er at sikre danskernes tryghed. Så det er bare om at komme i gang.

Vi skal have skabt en retstilstand, hvor det er muligt at sende kriminelle som Levakovic og Shuaib Khan ud af Danmark.

Vi skal selv bestemme, hvor mange og hvilke migranter vi vil tage ind i vort land.

Vi skal sørge for, at potentielle terrorister nægtes statsborgerskab i Danmark.

Lige præcis disse eksempler viser områder, hvor der stadig er et flertal i Folketinget for at sætte konventionerne over almindelig sund fornuft.

Man må jo spørge sig selv:

Er konventionerne fulgt med tiden? Eller forhindrer konventionerne – som de tolkes i dag – almindelig snusfornuft i at finde sted. Svaret giver sig selv ...

Konventionerne er jo netop skyld i, at Levakovic, som har 28 domme bag sig, og som i øvrigt aldrig har bidraget positivt til det danske samfund, for længst ikke er røget på et fly hjem til Kroatien. Det kan vi nemlig takke fortolkningen af den europæiske menneskerettighedskonvention for.

Samme konvention, som beskytter Shuaib Khan fra at ryge hjem til Pakistan.

Konventionerne er også skyld i, at en syrisk flygtning kunne få familiesammenført sine – hold nu fast – 17 børn, som han har sammen med tre forskellige koner.

Fortolkningen af konventioner var også baggrunden for, at et flertal i Folketinget i 2014 tildelte en udlænding statsborgerskab, selvom vedkommende af politiets efterretningstjeneste blev vurderet til at kunne være til fare for Danmarks sikkerhed.

Så sent som her i sommer vurderede Højesteret, at den Europæiske Menneskerettighedskonvention var til hinder for, at en flok rumænere kunne sendes hjem til retsforfølgning i en sag om grov menneskesmugling. Højesteret

vurderede, at hvis de blev kendt skyldige – SKYLDIGE – ville de i fængslet få et lokale, som ville være for småt i forhold til deres menneskerettigheder. Derfor kommer disse mennesker nu måske ikke til i Rumænien at stå til ansvar for deres gerninger. Men vi hænger på dem her i Danmark. Fuldstændig absurd!

Jeg er ved at være godt træt af, at kriminelle udlændinge kan søge ly bag internationale konventioner. Det kan simpelthen ikke have været meningen med konventionerne. Derfor skal vi holde regeringen op på løftet om at søge konventionerne ændret. Men også gøre det klart, at lader det sig ikke gøre, så skal Danmark være parat til at udfordre konventionerne – og hvis det ikke er nok, så tage forbehold for de dele af konventionerne, som forhindrer os i at smide kriminelle udlændinge ud af landet.

Vi vil ikke længere være til grin for vores egne penge.

De folk, vi lukker ind i vort land, skal gerne være et positivt bidrag til Danmark. Folk, som vi gerne ser komme. Folk, der kommer med et ærligt hjerte om at bidrage – ikke for at undergrave vort land. Sådanne folk – om det er for at arbejde eller som turister, skal være hjertelig velkomne.

Og mon ikke de fleste landes befolkninger tænker sådan? Det tror jeg!

Men for at sikre det skal man naturligvis have kontrol ved sine grænser. Ved hoveddøren.

Kontrol ved et lands grænser er det naturlige.

Det er Schengens grænseløse Europa, der er unaturligt.

Jeg har virkelig svært ved at forstå, hvorfor det skal være en diskussion, om man skal bevogte sin grænse eller ej.

Uanset om det en dag skulle lykkes for EU at få styr på EU's ydre grænser – og det tvivler jeg på, nogensinde vil ske – så vil vi have det synspunkt, at Danmark skal vogte sin grænse.

Venligt, men bestemt.

Åbent for de gode gæster, lukket for dem, vi ikke vil have ind.

Så derfor til de øvrige i Folketinget: Overlad det ikke til en græsk EU-kommissær at beslutte, om Danmark må have grænsekontrol. Lad os slå fast, at grænsekontrollen er kommet for at blive. Lad os nu få den grænsekontrol udbygget og gjort permanent!

Et af vores slogans er: Der er så meget, vi skal passe på! Jeg synes, det rammer så godt ind i, hvad det hele handler om. Vi har så meget, vi gerne vil passe på. Og der er så mange farer derude, vi skal passe på!

Hvad tænker I på, hvis jeg nævner ...

Paris

København

Bruxelles

Nice

Berlin

Stockholm

Manchester

Barcelona

London

Ja – I har nok gættet det. Byer i Europa, hvor islamiske terrorister har begået terrorangreb.

Vi har svært ved at forholde os til, hvordan vi skal reagere, når vi endnu en gang får at vide, at terrorister har mejet en folkemængde ned med en lastbil eller stukket uskyldige forbipasserende ned med knive, eller som vi så i går, forsøgte at sprænge en bombe i undergrundsbanen i London.

Vi ER nødt til at åbne øjnene for den her nye verden og den fjende, som vil os til livs.

Vi må erkende, at mange af terroristerne er personer, som er opvokset i landene selv. Måske fået inspiration udefra, men også fået optændt et had til det land, de er opvokset i, som kan få dem til at begå terror.

Derfor bliver vi nødt til at spørge: Hvad lærer muslimske børn på de muslimske friskoler?

Hvilken islamisk indoktrinering sker der af de helt små børn?

Hvad er det for skoler, når man kan finde undervisningsmateriale om islamisk jihad imod de vantro?

Når det er nødvendigt at have en fjerdedel af de muslimske friskoler under skærpet tilsyn.

Bør vores frisind rumme sådanne skoler? Eller det for naivt at lade stå til? Jeg mener det sidste!

Eller når vi hører om moskéer, der inviterer hadprædikanter på talerstolene, som opfordrer til vold, drab og stening.

Hvor man ikke vil tage afstand fra Islamisk Stat – hvor man hylder terrorister, som vi har set det i eksempelvis Grimhøjmoskéen i Aarhus.

Nej. Vi må ikke være naive. Tag pengene fra dem. Stress dem, så det gøres svært for dem at rekruttere flere fanatikere.

Det er helt skørt, at vi bruger skatteborgernes penge på skoler, der underviser i jihad og i moskéer, der prædiker had lige her midt i vores eget Danmark.

Vi må sige fra. Vi må sige stop. Og til dem, der så ikke kan lide duften i bageriet her – så tag til jeres ligesindede i Saudi-Arabien eller andre steder i Mellemøsten. Men ødelæg ikke vores unge med jeres forkvalede middelalderlige nonsens.

Et af de virkelig store politiske emner i disse år går under betegnelsen Brexit. Den 23. juni 2016 stemte briterne om fortsat medlemskab af EU. Det blev et flertal for "Leave" – at gøre Storbritannien selvstændigt igen.

Storbritannien er en vigtig allieret for Danmark. Vores soldater er nogle af dem, der arbejder tættest sammen i internationale missioner. Briterne og danskerne har været tætte i generationer. Det var den britiske feltmarskal Montgomery, der udsendte den legendariske meddelelse om, at de tyske tropper i Holland, Nordvesttyskland og Danmark havde overgivet sig.

Hvem husker ikke lige netop dén scene fra Matador? Den, hvor bankdirektør Varnæs overrasker det fine selskab ved at rive de forhadte mørklægningsgardiner ned, efter de har hørt den vidunderlige nyhed over radioen fra England? Fantastisk.

Briterne er vores venner. Briterne er vores allierede. Briterne er vores tætte handelspartnere. Det bør de også være i fremtiden. Men de næste par år bliver skelsættende i forhold til, hvordan det tætte bånd kan fastholdes.

Det spørgsmål, som briterne stillede sig selv ved deres folkeafstemning 23. juni 2016, var vel dybest set, om de så EU som en del af løsningen eller som en del af problemet. Svaret var, at EU mest var en del af problemet.

Jeg forstår godt det britiske svar.

EU har eksempelvis bedt medlemslandene fjerne deres grænsekontroller under påskud af, at der var styr på de såkaldt ydre grænser. Men sandheden er, at der aldrig kommer styr på de ydre grænser. Når man så det ramaskrig, der var, da Ungarn faktisk ville håndhæve sin grænse, ved man jo, at den politiske vilje ikke er til stede.

EU har vedtaget en tvangsfordeling af op til 120.000 migranter. Selvom Ungarn og Slovenien har prøvet at få beslutningen omstødt ved EU-domstolen, er det slået fast, at EU har ret til at kræve migranter tvangsfordelt til bestemte lande i EU. Mon ikke mange danskere efter denne dom er blevet bekræftet i, at det er godt, vi har retsforbeholdet? Det er jo netop dette forbehold, der gør, at EU ikke kan tvinge disse migranter til Danmark!

Men selve tankegangen i denne tvangsplacering er absurd. Og undergraver selvsagt landenes suverænitet ganske voldsomt.

Og så viste den tyske kansler Merkel i efteråret 2015, at i EU er det den stærkestes ret. Når Tyskland vil, så er vores fælles regler ligegyldige. For da Merkel sagde ja til, at 1 million mennesker kunne vandre op gennem Europa, som på dette tidspunkt var uden interne grænsekontroller, så hun stort på de fælles regler, som ellers er hovedargumentet for, at EU er specielt godt for små lande.

Med disse eksempler – og mange flere kunne nævnes – er det jo fuldt forståeligt, at Storbritannien har fået nok.

Nu handler det så om, hvordan der laves en god aftale mellem EU og Storbritannien. En god aftale er jo en aftale, hvor begge parter står som vindere. Desværre er der en tendens i Bruxelles til, at briterne skal komme dårligt ud af det. At der skal ligge en straf i at vælge EU fra. Dette er helt igennem usympatisk.

Måske det for Bruxelles også handler om, at man er bange for, at en god aftale – også for briterne – vil få andre (Danmark) til at se muligheder for en ny tilknytning til EU? Men helt ærligt: Det kan da ikke være rigtigt, at vi er medlem af en klub, der skal trække sine medlemmer til ved at bruge frygt og trusler om alt det forfærdelige, der vil ske, hvis man ikke vil være med.

EU skal da ikke på det punkt ligne en af de rockerbander, der hænger i vores gader.

Så vi vil insistere på, at der arbejdes loyalt og pligttopfyldende for at lave en god aftale for briterne og for EU – herunder Danmark. Og hvad er så en god aftale?

Det vigtigste er fri handel. At vores virksomheder så frit som muligt kan sælge varer i de andre lande. Danmark har en kolossal interesse i at have fri markedsadgang – også til Storbritannien. Tænk bare på hele vores fødevarerklunge. Det er en gammel sandhed, at hvis man vil have det bedste danske bacon, så skal man tage til England. Dér tjener vi godt på at afsætte det.

Men hvorfor er den fri handel mellem Danmark og Storbritannien truet?

Mellem EU og Storbritannien truet? Simplethen af én eneste grund: Nemlig at EU har stillet som krav for frihandel, at Storbritannien accepterer fortsat fri indvandring fra eksempelvis de østeuropæiske lande.

Det er jo tudetosset! Når man har fulgt den britiske debat, ved man jo godt, at det lige præcis er her, briterne skal genvinde fuld kontrol. På spørgsmålet om indvandring! Briterne er simplethen så trætte af, at man kan bevæge sig rundt i store dele af bl.a. London og have uendeligt svært ved at finde en brite.

Jeg var i London den dag, da tidligere premierminister Margaret Thatcher døde. Der kom ekstraudgivelser af aviserne, som blev delt rundt den eftermiddag. TV sendte ekstraudsendelser. Det var virkelig stort. Men de fleste jeg mødte på min vej, var østeuropæere. Så når jeg spurgte, hvad de mente om det dødsfald, som altså var hele forsiden af aviserne, overalt på tv-fladen, svarede de, at de aldrig havde hørt om damen. De vidste ganske enkelt ikke, hvem hun var, og mange af dem var også bedøvende ligeglade.

Det gør dem ikke til dårlige mennesker. Men det ødelægger et lands sammenhængskraft, når der ikke er nogen fælles historie. Fælles hukommelse.

Så briterne vil have styr på indvandringen. Og jeg spørger:

Er det i vores interesse – er det i Danmarks interesse, at briterne holdes så meget som muligt i det indre marked med frihandel – og til gengæld får fuld ret til at styre indvandringen til deres land?

Svaret er ret enkelt. Selvfølgelig er det det!

Men er det så den danske regerings position i EU? Nej. Og lige præcis her vil jeg gerne komme med en opfordring til Lars Løkke Rasmussen.

Gør det klart for de andre lande i EU, at vi ønsker en ny forhandlingslinje fra EU's side. At vi ønsker, at EU skal sige til briterne, at hvis de bliver i vores frihandelsområde, så bestemmer de selvfølgelig selv indvandringen.

Dette er det eneste logiske! For hvorfor skal betingelsen for, at man kan handle med hinanden, samtidig være, at romaer kan rejse frit rundt for at tigge og skabe utryghed. Eller at man er forpligtet til at sende børnepenge til børn i Rumænien

og Polen? Børn, der måske aldrig har sat deres ben i det land, der skal betale regningen. Hvorfor skal vi finde os i, at vandrende arbejdstagere undergraver forholdene på vores arbejdsmarked. Hvorfor skal vi finde os i løntrykkeri og dårligere arbejdsvilkår – for at kunne handle med hinanden?

Det skal vi selvfølgelig heller ikke. EU's regler har fjernet sig fra den sunde fornuft. Det skal laves om. Og lad os da bruge forhandlingerne om Brexit til at sikre netop det!

I øvrigt er det bekymrende at iagttage dækningen af Brexit i medierne. Storbritannien er et demokrati. De har haft en folkeafstemning. Deres politikere diskuterer så, hvad der er klogt for dem at gøre. Er det sundt? Ja – det skulle man da mene.

Men når det bliver transmitteret hjem til Danmark af DR og TV2 og den skrevne presse, bliver det altid til, at der i Storbritannien er kaos. At de ikke ved, hvad de vil. At der er politiske armlægninger, der er ved at rive landet midt over. Negativt, negativt, negativt. Og alle historier bliver vendt, så det virker som dommedag. Hvis en undersøgelse viser, at 30-35 procent overvejer at forlade Storbritannien over de kommende år, bliver det til, at folk flygter på grund af Brexit. Ikke noget om at 65-70 procent så ikke gør. Eller en vurdering af, at der hele tiden er folk, der kommer og går, hvorfor tallet måske er tæt på det, det plejer at være. Og deres økonomi går i spåner, må vi forstå!

Hvis det er udtryk for den presse, der også er i Storbritannien, er det jo særligt interessant, at mange målinger viser, at flertallet for Brexit er intakt.

Omvendt med mediernes dækning af EU's forhandlingsposition. Der refereres blot, som var det EU's egen presseafdeling, der briefede. Og normalt får vi blot at vide, at sådan og sådan er EU's position. Ingen kritiske spørgsmål om hvorfor. Eller om EU's position er fornuftig!

Den fuldstændig fastlåste sammenkædning af spørgsmålet om, at man skal acceptere fri indvandring for at være med i frihandelsområdet, blev eksempelvis slået fast i EU på et møde ganske få dage efter den britiske folkeafstemning i juni 2016. Så var det på plads! Men ingen journalister på de store landsdækkende medier har stillet kritiske spørgsmål om det. Det er bare blevet udlagt som et faktum.

Så den særdeles kritiske journalistik huserer vildt og blodigt, når det gælder dækningen i London. Men den forsvinder fuldstændig ud i tågerne, når det gælder Bruxelles. Dette er ikke bare trist. Det er skadeligt for vort demokrati.

Så kære journalister. Kan vi lave en aftale? Inden næste årsmøde skal I love bare at stille ét kritisk spørgsmål til Bruxelles, for hver gang I laver 5 kritiske indslag fra London. Tænk – kunne vi bare komme dertil ...

Det er blevet efterår i Danmark. Og efterår er åbenbart blevet synonymt med diskussioner om skat. Nu er det i hvert fald andet år i træk, at vi skal lægge arm om skattepolitikken.

Banen er kridtet op. Regeringen har spillet ud med store planer. Både i forhold til skat, erhvervsliv og finanslov. De kommende to måneder vil vise, hvad der kan laves flertal for.

Og lad mig bare slå fast:

Vi har i DF intet imod, at danskerne beholder flere af deres penge i egne lommer. Men vi har altså to afgørende forudsætninger for, at det kan lade sig gøre. Det første er, at der er tilstrækkeligt med penge i vores fælles kasse til de udfordringer, vi har foran os. Det andet er, at der er en rimelighed mellem top og bund.

Vi mangler hænder i vores ældrepleje. I fremtiden vil der blive flere ældre. Også flere ældre, der klarer sig selv. Det er absolut kun positivt. Men der kommer også flere ældre – bl.a. med demens, som har brug for hjælp, omsorg. Det er kun mennesker med hjertet på rette sted, der kan levere det. Og det kræver ressourcer. Så vi ved altså, at vi skal prioritere ældreområdet højere, end vi gør i dag.

Ingen bør skælve ved tanken om et plejehjem, hvor man skal overnatte på gulvet, hvis man er faldet ud af sengen. Eller frygte at sidde glemt på toilettet i timevis eller ikke få bad, som man ellers har været vant til. Vi skal sikre værdighed for vore ældre.

Vores sundhedsvæsen kører mange steder på pumperne. Vi har i Danmark i

tusindvis af superdygtige læger, sygeplejersker, jordemødre, portører og alle de andre grupper, vi har på vores sygehuse, lægehuse osv. Men i mange år har vi også krævet, at de har løbet stærkere. I over 15 år har vi haft et såkaldt produktivitetskrav – i de seneste mange år på 2 procent om året. Sygehusene har leveret. Tak for det. Det har blandt andet medført, at vi slet ikke taler om ventelister i dag, som vi gjorde for år tilbage.

Men vi siger nu klart, at tiden er løbet fra det rigide krav om øget produktivitet, som det har været formuleret. Det kører vores personale ned. Det er ikke længere den rigtige måde at gøre det på. Derfor vil vi have det væk! Og jo hurtigere jo bedre.

Der er masser af folk i sundhedsvæsenet, der længe har råbt vagt i gevær. Den seneste var professor og overlæge Liselotte Højgaard, klinikchef på Rigshospitalet. I en ny debatbog retter hun en hård kritik af forholdene i sundhedsvæsenet. ”Systemet er kronisk sygt og ligger i en seng på intensiv, fordi der er nogle, der står på iltslangen”, siger hun.

Vi har brug for engagerede ansatte i sundhedsvæsenet. Og derfor skal vi tage bekymringerne fra sundhedspersonalet alvorligt og vise dem, at der både lyttes og handles.

På samme måde har vi et politi, der er presset til det yderste. Flere og flere opgaver – men ikke flere betjente. Ressourcerne har været prioriteret til folk ved skrivebordene, men der er i dén grad også behov for dygtige synlige politifolk på gaderne i hele landet.

Vi så tidligt behovet. Gik faktisk til valg i 2015 på en plan om netto 2.000 flere betjente over de efterfølgende 10 år. Og det går den rigtige vej med at få uddannet flere betjente, men det tager tid. Senest har vi fået uddannet første hold af politikadetter, som skal aflaste politiet bl.a. ved grænsen.

Desværre har en strid om deres ansættelsesvilkår medført, at de ikke fungerer endnu. En stærk opfordring herfra om at få dette løst i en fart.

Afgørende for mange af de rigtig gode folk, vi har i ældreplejen, på sygehusene, ved politiet er jo ikke, om de synes, der er for travlt lige nu. Det er, om der er et perspektiv om bedre forhold. Flere ressourcer. Om der reelt lyttes fra politisk

hold.

Men er der ingen penge tilbage, når der er givet skattelettelse, forsvinder håbet om bedre forhold. Så vil de solide – dygtige – folk miste modet. Så vil de finde andre steder at arbejde. Og så vil vi få endnu sværere ved at levere et ordentligt velfærdssamfund. Det må ikke ske. Derfor skal der være penge i kassen til at forstærke vores velfærdssamfund, når efterårets aftaler er indgået.

Og når vi taler om skat. Så taler vi også om top og bund. Om folk, der tjener mange penge og folk med lave indkomster. Regeringen kom lidt galt afsted med direktøren og HK'eren på mindsteløn. Lagde til grund for beregningerne, at en direktør og en HK'er havde samme udgift til bolig. Og vupti var deres udspil til størst gavn for HK'eren. Mon ikke vi er blevet klogere der?

Men det fulgte jo ellers i halen af en udtalelse fra Anders Samuelson om, at regeringen nu havde droppet topskattelettelse. For man havde i regeringen aflæst, at det nok ikke lige var det, vi mente stod højest på listen af ønsker.

Men da udspillet så kom, var det med et forslag om at fjerne det såkaldte loft over beskæftigelsesfradraget. Det kan lyde lidt tørt. Men hov: har det ikke nøjagtig den samme effekt som at nedsætte topskatten? Jovist. Forslaget betyder, at en meget stor andel af skattelettelserne bliver givet til netop dem, der tjener mest. Og jo højere indkomst – jo højere lettelse.

Man må stilfærdigt spørge vores venner i regeringen: Tror I da ikke, jeres politik bliver opdaget? Tror I, I kan fremlægge forslag, som ikke regnes igennem?

For uanset om man kalder det topskattelettelse eller noget andet, så er det jo det samme. Skattelettelse til de mennesker, som i forvejen de sidste 8-9 år har fået skattelettelse stort set hvert eneste år. Og derfor bliver jeg nødt til at slå fast nu for andet årsmøde i træk:

Vi kan ikke få øje på en masse penge til skattelettelser. Der skal være penge til en ordentlig ældrepleje, til tilstrækkelig tid til de indlagte på sygehusene og til flere politibetjente til at skabe tryghed.

Og de penge, der så er til skattelettelser, skal gives til folk med lavere indkomster. Det handler om rimelighed. Det er på tide, at de også får del i festen!

Og kan vi så OGSÅ finde penge til at fjerne en afgift eller to – vi har for eksempel skat på luften i softice ... – så går vi bestemt ikke af vejen for det. Vi kan sagtens få øje på nogle forhold, vi kan lave bedre – også så virksomhederne får det nemmere og bliver mere konkurrencedygtige.

En af de ting, som virksomhederne selvsagt efterspørger, er dygtige medarbejdere. Veluddannede, motiverede folk. Og flere unge, der tager en erhvervsuddannelse. Og spørgsmålet er, om vi ikke her skal holde ambitionerne højt. I stedet for at give op, fordi det er svært. Fordi de fleste unge føler sig draget til gymnasierne.

Lige inden jeg gik herop, så vi en film med nogle af vores gode medlemmer, der har taget en erhvervsuddannelse.

En social- og sundhedshjælper, en murer, en frisør, en tømrer og en maskinarbejder.

Det er dem, som danskerne gang på gang hører om, når vi politikere skal fortælle noget om, hvad der sker derude i den ”virkelige verden”.

Det, som virkede stærkest på mig i forhold til filmen lige før, var, at de slet ikke kunne lade være med at dyrke deres håndværk.

Danmarks hænder – der er noget meget fint over det.

Og det er noget af det, som vi skal finde tilbage til.

Jeg bliver dybt imponeret, når jeg ser, hvad håndværkere kan udrette.

Arkitekterne og ingeniørerne får alle de skøre ideer. Det er godt. Men hvem er det, der bygger og får det hele til at hænge sammen? Det er jo håndværkerne!

Se jer omkring herinde. Nogle har fået ideen til dette kongrescenter. Men de murere, der har lagt murstenene, er altså dem, der har bygget huset. Men tænk også på den glæde, man får, ved dag efter dag at hjælpe andre.

For mange ældre er social- og sundhedshjælperen ikke bare en praktisk hjælp.

Det er en livline. Den, man kan snakke med – måske den eneste, der i virkeligheden kommer. Det må være enormt givende at være sådan en!

Uden tvivl helt vildt hårdt arbejde – men givende.

Den fortælling skal vi have mere frem.

Jeg tror nemlig på mere viden om erhvervsuddannelserne. En bedre og mere målrettet indsats kan få de unge til at kigge mod erhvervsuddannelserne i stedet for – som en selvfølge – at vælge gymnasiet.

For få år tilbage var ambitionen om at få flere til at tage en videregående uddannelse nærmest det eneste, politikerne på Christiansborg kunne snakke om.

Hende den tidligere statsminister, der vist nok er flyttet over til London nu, gik meget op i det.

Hov – mon hun i øvrigt er en af dem, der flygter tilbage til Danmark på grund af Brexit, nu alle jobs forsvinder, og Storbritannien nærmer sig dommedag?

Nå – spøg til side – men prioriteringen var forkert.

Danmark kommer nemlig til at mangle 44.000 faglærte allerede om otte år, og på samme tid skruer regeringen nu i udspillet til finansloven for 2018 ned for målsætningen om, at hver fjerde skal vælge en erhvervsuddannelse.

Spørgsmålet er, om det ikke er en ommer.

Vi vil jo helst have vores egne håndværkere her i landet – mindre social dumping – mindre østeuropæisk arbejdskraft. Men signalet fra mange er, at det arbejde gider danskerne jo ikke, så derfor er det nødvendigt med mere udenlandsk arbejdskraft. Måske vi skulle tale håndværksarbejdet op i stedet? Fortælle de positive historier, der jo er rigtig mange af.

Det har vi valgt at gøre her fra årsmødet. Med den indledende video og vores slogan: ”Vi tager hånd om Danmark”.

2017 er valgår. Der er valg til byråd og regionsråd den 21. november.

Det er ikke i hverdagen noget, mange danskere tænker over. Herinde i salen ved vi det godt. Og jeg kan herfra se mange, som er kandidater til valget i november.

Til dette kommunalvalg stiller Dansk Folkeparti for første gang nogensinde med kandidater i alle landets 98 kommuner. Det er lidt af en milepæl. Der findes ikke en afkrog i dette land, hvor man ikke kan stemme på en DF'er til kommunalvalget. Sådan skal det være!

Dansk Folkeparti fik et rigtig godt valg sidst med flot fremgang. Vi blev repræsenteret mange steder i landet, hvor vi ikke havde været repræsenteret før. Og mange steder fik vi flere medlemmer i by- og regionsråd, end vi havde i forvejen.

I Aarhus fik vi vores første rådmand, hvor Jette Skive på forbilledlig vis varetager sundheds- og omsorgsområdet. Det er trygt og godt at vide, at i landets næststørste by, der har vi Jette til at tage hånd om de ældre og syge og sikre, at borgerne i Aarhus Kommune kan regne med en ordentlig og værdig ældreomsorg.

Og i København gør Carl Christian Ebbesen det rigtig godt som kultur- og fritidsborgmester. En DF-borgmester i ræverøde København. Så burde alt jo kunne lade sig gøre.

Det er jo fint med disse poster. Ingen tvivl om, at de har givet indflydelse i henholdsvis Århus og København. Men det er jo altid en afvejning, om man skal gå efter posten, eller man kan få større indflydelse ved at pege på en anden mod indrømmelser.

Derfor er mit simple råd: Placer jer der, hvor I kan få mest mulig DF-politik igennem, størst mulig indflydelse. Det er jo det, der er hele formålet med, at vi stiller op. Politiken er vigtigere end de fine titler.

På Christiansborg har vi fået placeret Dansk Folkeparti i en position, hvor vi kan samarbejde til flere sider. Det giver den bedste mulighed for at få vores politik ført ud i livet. Det kan man jo også have i baghovedet lokalt. Måske får man mest ud af det ved at samarbejde med Venstre? Måske ved at samarbejde

med Socialdemokratiet. Måske nogle steder noget helt tredje? Det er naturligvis en lokal vurdering.

Men mulighederne opstår først, hvis det lykkes os at få danskernes opbakning. Så det er en meget vigtig valgkamp, der skal føres frem mod 21. november. Vi skal præsentere Dansk Folkepartis politik og vores mange gode kandidater over for danskerne. Jeg glæder mig til at komme rundt i landet og give en hånd med.

Der er stadig en stor forskel på vor landsopbakning og så opbakningen til lokalvalg. Derfor er vores hovedprioritet ved valget i november endnu engang at få mindsket forskellen. Så vi får flere, der støtter os til folketingsvalg, til også at gøre det til lokalvalg.

For skoler, daginstitutioner, sundhed og ældreomsorg er kerneområder i vores velfærd. Det betyder altså noget for danskerne, om de børnehaver og folkeskoler, som børnene går i, er i orden. Om sygehusene fungerer. Om der er styr på genoptræning og pleje i kommunerne. Om vi har en ordentlig ældreomsorg.

Det er kernevelfærd. Og det er i den grad kerneområder for Dansk Folkeparti. Her kan vi gøre en forskel. I hver enkelt kommune og hver enkelt region skal vi kæmpe for at rykke tingene i vores retning.

Og inden den 21. november skal danskere vide, hvad Dansk Folkeparti har at byde på i netop deres kommune.

Det skal selvfølgelig stå soleklart for enhver, når de går ind i stemmeboksen for at sætte deres kryds den 21. november.

Så kære venner. Det er med at komme ud på gader og stræder og til valgmøder og sprede det glade budskab. Der skal hænges valgplakater op, deles massevis af brochurer ud, der skal serveres kaffe og kage på torvet, og hvad I nu ellers kan finde på. Vi skal snakke med alle de vælgere, vi overhovedet kan komme i nærheden af.

Og på forhånd vil jeg gerne takke alle, der giver en hånd med. Stort som småt. Nogle kan dele nogle brochurer ud. Andre brygge en kande kaffe. Men alt har værdi. Det er ligesom at lægge et puslespil. Det kan være den sidste lille brik, der

mangler, der gør, at man ikke kommer i hus.

Og så må vi ikke glemme, at Dansk Folkepartis mærkesag om en ansvarlig indvandringspolitik, hvor der kommer langt færre ind og langt flere ud, også er et kommunalt anliggende.

Mange steder er det kommuner, der driver asylcentre. Mange er heldigvis lukket, efterhånden som vi har fået bremset tilstrømningen til Danmark.

Det er kommunerne, der har ansvaret for at finde boliger til dem, der har fået asyl. Min holdning er fuldstændig klar: Flygtninge skal ikke foran danskerne i boligkøen.

Det er også kommunalbestyrelserne, der bestemmer, hvor mange penge man bruger pr. migrant. Skal det være de kommuner, hvor Dansk Folkeparti har indflydelse, der bruger flest penge på dette område? Penge, der så må tages fra andre vigtige områder i kommunen? Nej. Selvfølgelig skal det ikke det.

Pengene kan kun bruges én gang. De penge, som bruges på at købe villaer til migranter og på at give disse mennesker "den store pakke" i stedet for den lidt mere beskedne model. Og på at ansætte integrationskonsulenter og gadeplansmedarbejdere. De penge kan ikke bruges på ældreomsorg og flere pædagoger i børnehaverne. Det er de barske realiteter.

På Christiansborg kæmper Dansk Folkeparti som det eneste parti for, at vi skal have en aktiv og effektiv hjemsendelsespolitik. Vi skal ikke bare have langt færre ind. Vi skal også have langt flere ud!

Når man kommer hertil som asylansøger, skal det stå klart, at man får hjælp i Danmark midlertidigt. Når man KAN vende hjem igen, SKAL man vende hjem igen.

Vi skal ikke gøre asylansøgers ophold i Danmark permanent. De skal hjem igen. Så hurtigt som muligt.

Og det skal vi også bidrage til i kommunerne. Har I hørt om, at der findes et repatrieringsprogram?

Bag det kedelige navn gemmer sig en oplagt mulighed for, at Dansk Folkeparti kan gøre en forskel i alle landets kommuner.

I kommunerne har vi nemlig mulighed for at hjælpe asylansøgere og andre til at vende tilbage til deres hjemlande. Vi kan give økonomisk støtte til flygtninge og familiesammenførte, som kan overtales til at vende hjem.

Og så er det fint med mig, at de får en skærv med til etablere sig i hjemlandet for. De penge er hurtigt tjent hjem, hvis vi kan bringe antallet af flygtninge og familiesammenførte i Danmark ned.

Mange kommuner er slet ikke gode nok til at benytte den mulighed. Og til at gøre opmærksom på, at muligheden findes. Vil det ikke være helt oplagt, at Dansk Folkeparti sikrer, at alle kommuner har en aktiv vision om at hjælpe migranterne hjem igen?

Hvis vi på Christiansborg kan holde antallet af migranter, der kommer ind, på et minimum. Og vi så samtidig ved fælles hjælp kan få flere, der allerede er kommet, til at rejse hjem. Så viser vi danskerne, at der ikke kun er grund til at bakke os op til folketingsvalg, men også til lokale valg.

Dansk Folkeparti blev stiftet den 6. oktober 1995. Vi holder nu her i weekenden vort 22. årsmøde. I starten af min tale her i dag kom jeg ind på, hvor fantastisk et land Danmark er. Hvordan mange rundt i verden gerne vil hertil og studere, bo. Mange misunder os det, generationerne før os har skabt.

Men jeg spurgte så også, hvordan vi kan sikre, at man også om 20, 50, 100 år vil kunne sige det samme om vort land.

For mig at se handler det ganske enkelt om, hvorvidt vi lykkes med vores mission. Når vi har afgørende indflydelse, går tingene i den rigtige retning. Det kan ses sort på hvidt. Fra 1995 til 2001 havde vi stort set ingen indflydelse. Og indvandringspolitikken skred. I 2001 til 2011 fik vi placeret os centralt i Folketinget. Og vi fik styr på indvandringen. 2012 til 2015 gik det så galt igen. Og nu i 2016 og indtil nu i 2017 har vi igen fået tallene markant ned, så vi nu har det laveste niveau for migranter i fem år.

Så når jeg aldrig er i tvivl om, at det hele er sliddet værd, så er det, fordi jeg føler

et stort ansvar for, at vi kan levere vort samfund videre til de næste generationer med stolthed.

Men det kræver, at Dansk Folkeparti har afgørende indflydelse. Det har vi netop nu. Men det skal vi også have i mange år fremover. Det er præcis dette, der styrer os.

Jeg glæder mig til at diskutere disse ting med jer. Både her i weekenden og i tiden, der kommer.

Rigtigt godt årsmøde til os alle. Tak for ordet.

Kilde

www.danskfolkeparti.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Dansk Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kristian-thulesen-dahls-tale-ved-dansk-folkepartis-aarsmoede-2017>